

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

V. Crivăț

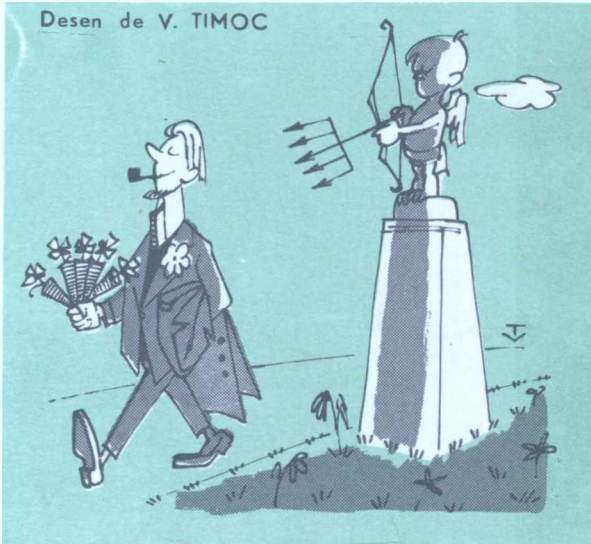
LUNA: — Școală, ieneșute, și azi ești ultimul la cîmpl...

urzica

ANUL XIV • Nr. 13 • 15 IULIE 1962 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

— Sînt trei în plus, le trecem?
— Le trecem... cu vederea!

FĂRĂ CUVINTE

Actualitate

E-același satul ce m-așteaptă-acum,
Prietenos și harnic, și bogat,
Cu case mari și cu grădini la drum
Și cu pămîntul larg, desferecat.

Mă-ntîmpină privirea generoasă
Și zîmbetul deschis și optimist.
„Milionarii” mă poștesc în casă
La un pahar de vin... colectivist.

Primesc și invitație la teatru
(Că se prezintă „Mielul” la Cămin)
Și la un meci ce-n jurul orei patru
Se joacă pe gazon cu-n sat vecin.

Acestea-s însă lucruri generale,
Știute din vacanța ce-a trecut,
Azi unele mai noi îmi ies în cale,
Cu farmecul lor viu, necunoscut.

De pildă (consemnîm evenimentul)
Prinosul colectivei hărnicii
A-mbogățit intens asolamentul
Cu aurul „porumbului 5000”

Azi din grădină zeci de trufandale
Pornesc către oraș în camion
Iar lelea Floarea și-a făcut în vale
O casă cu „băiță” și balcon.

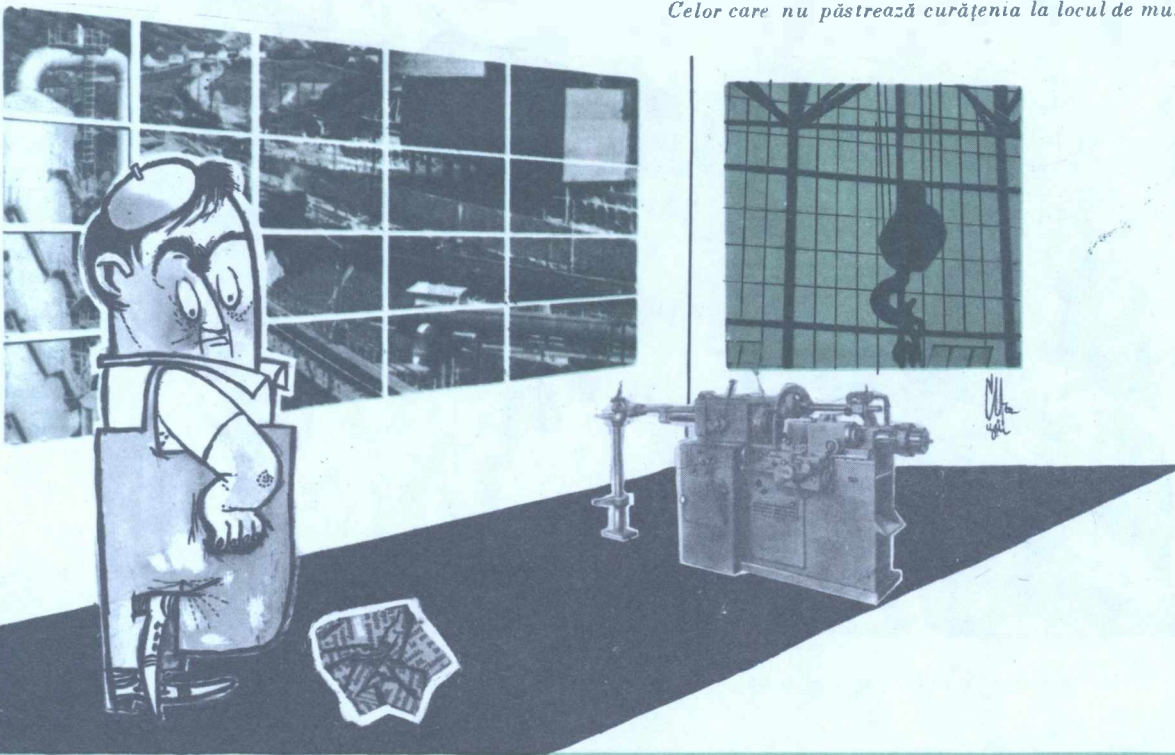
Ilie al lui nea Ion Argatul
Și-a luat un „Simson” mare, nichelat
Iar lui Asandei i s-a-ntors băiatul
În post de agronom, la noi în sat.

Dar mama? Cu mișcările-i domoale
Brodează cu arnici multicolor
O pinză cu motive naționale
Pe care-a scris, cam strîmb, TELEVIZOR.

De-asupra casei noastre o antenă
Îmi face semn spre slova de arnici
Și-mi spune tainic, fără nici-o jendă:
— Vezi? dacă n-ai venit de mult pe-aici...

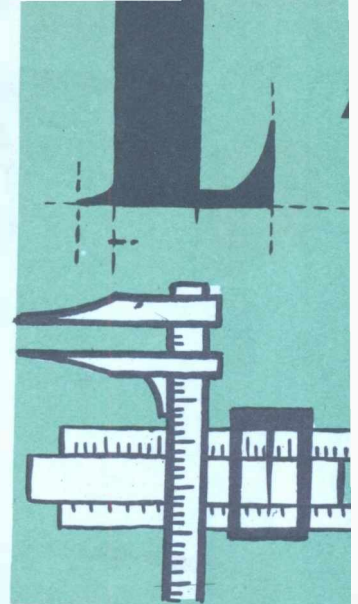
RODICA T. FLOREA

Celor care nu păstrează curățenia la locul de muncă

— Ce oameni! Acum 3 ore am aruncat hîrtia asta și nimeni n-a pus-o la coș!

Desen de N. CLAUDIU

Prevăzut cu valiza, cu rucsac
cu nevasta și alte chestii r
mult sau mai puțin trebuinci
se într-o excursie, am desc
în orașul de la poalele Tîmp
Nu știu de ce i-o fi zicînd mur
lui, Timpa, fiindcă are o înf
șare deșteaptă și plăcută. Ne
suit în troleibuz, eu am ur
prin față fiindcă eram tată
valiză în brațe și în cîteva
nute iată-ne instalați la ho
M-am odihnit, atît cît se po
odihni un soț cu soție vorbăre
alături, apoi dumneaei a prop
— Dragă, eu sînt îndrăgost
de natură. Hai să vizităm locu
pitorești ale orașului.

Și s-a oprit la vitrina unui r
gazin de galanterie, unde într
devăr ni se desfășura înain
ochilor o priveliște pitorească
silon de toată frumusețea.

UN POPAS DE-APROAPE
UN CEAS

Intrăm în magazinul „Autom
din Piața 23 August nr. 4.
uit eu de la stînga la dreap
se uită ea de la dreapta la stî
ne uităm unul la altul de
în jos, de jos în sus, ne uităm
diagonală, în linie frîntă,
linie curbă, de pomană. N
tejghele, nici vînzători, nici c
cuții. Butoane. De jur impre
butoane. Zic:

— Să știi c-am nimerit pro
— Într-adevăr, ați nime
prost, face un cetățean de alăt
fiindcă s-a pus în vînzare
sortiment de baticuri și n-o
te lase în pace soția pînă n
cumperi trei patru bucăți... U
aici pachete...

Și-mi arată plasa... Mă apro
de butoane și mă lămure
Dedesubtul butoanelor scr
„Pentru ales marfa”. În lung
pereților, de sus pînă la apro
mativ un metru deasupra du
melei, zeci de sertărașe metal
cu fața exterioară din stic
asemeni unor vitrine minuscu
să se poată vedea ce se a
înăuntru. Și înăuntru nu n
întrebați ce se putea ved
Articole fără număr. Într-un s
tăraș baticuri superbe, în al
mănuși de relon elegante, ap
fulare splendide, ciorapi cu d
gă, fără dungă, cu semi-dun
mărima două puncte, trei punc
cinci puncte, douăzeci și cinci
puncte. Nu mai vedeam de
puncte și butoane, butoane
puncte. O să-mi reproșezi c
sigur, cititorule, că expuner
mea este foarte prozaică și p
puțin umoristică. Ei bine, înc
că dumneata să faci glume
conjurat de siloane, de reloar
de kaproane și cu soția alăt
apăsînd pe butoane...

BRAȘOV N CENTRU

O SOȚIE CU APLICAȚII

În magazin totul se petrece mecanic. Numai banii se duc manual. Adică bagi mîna în buzunar și plătești. Se oficiază cam în felul următor (expunere pe conret): Apeși pe butonul „Alegeți mărfa” și sertărașele încep să se miște prin fața dumentale, de sus în jos, prezentîndu-ți produsele. Soția e entuziasmată:

— Foarte interesant mecanism!
— Atunci privește mecanismul, nu mânușile.

— Păi și mânușile sînt interesante. Încă niciodată nu mi-ai ferit automat o pereche de mănuși, retrogradul mamei. Te pofesc să te ridici la nivelul tehnicii mondiale și să-mi cumperi mecanic o pereche. Și ciorapi...

— Draga mea, răsufu eu ușat, dar citește aici, nu sînt lecți ciorapi două puncte, și tu vorți trei puncte.

— A, nu vă neliniștiți — intervine casierita de la tabloul ei de comandă, apăsăți pe butonul elălalt și sertărașul vă aduce o pereche trei puncte...

M-am încruntat la ea semi-automat, dar prea tîrziu. Soția apăsase butonul. În rest, acțiunea e desfășura simplu: eu mergeam la casă, spuneam casieritei numărul sertărașului ales, plăteam, ea apăsă un buton de la tabloul de comandă de lîngă ea, geamul sertărașului se lăsa în jos, soția ridică elegant mărfa, geamul se ridică din nou iar sertărașul pornea mai departe la plimbare.

Apoi, cine are o soție cu mai puține aplicații tehnice, iese din magazin și face o plimbare prin oraș.

A MAI URMAT CEVA...

Noi însă n-am făcut o plimbare prin oraș. Ne-am continuat plimbarea prin magazin.

Iată o vitrină interioară cu produse cosmetice. Fiecare produs poartă un număr... Întrebă soția:

— Și produsele acestea tot automat se capătă?

— Uite ce, dragă, dacă ți s-a dezvoltat gustul pentru automată, înscrie-te la politehnică. Aici, la „Galanterie”, nu se predă electronică, aici se predă mecanică. Și-apoi nu vezi? Cosmeticele astea nu sînt așezate în sertărașe. Se vînd la mîna!

— Pardon! replică gestionarul amabil. Automat se vînd și cosmeticele...

— Dacă e așa, cumpăr o sticlă cu colonie, ciripește nevastă-mea.

— Mai ai acasă una plină!

— Da, dar n-am cumpărat-o pe bază de buton. Nu-ți amintești? Aia a fost pe linie de „ce doriți?” „O sticlă cu Velour”. „Aveți răbdare, că mai sînt alți clienți înaintea”. „Cît o să mai aștept?” „Dacă n-aveți timp, încercați în altă parte...”

...Așa că am plătit, casierita a apăsă pe un buton și în clipa următoare mi-a picat în mîna un „Velour” sosit pe bandă rulantă, direct din... depozit!

— Dudaie dragă, dar un buton pe care să apăs și să-mi evacuez soția din magazin, n-aveți?...

— Nu, dar vorbiți cu constructorul acestui automat. Poate are el ceva în plan ...

ȘI L-AM CUNOSCUȚ

Constructorul — eu i-aș spune inventatorul — e un om tînar, de 35 de ani, subțirel, să tot aibă înălțimea de aproximativ zece... sertărașe și ceva... Cît timp am stat de vorbă cu el, bătea nervos cu degetele în masă, de parcă apăsa pe butoane. Ii zic:

— Nu mai apăsa, tovarășe, că apăsatul ăsta m-a costat trei sute... Nu-mi face emoții...

Ii spune Marino Napoleon N-are nimic din tizul său, Napoleon Bonaparte. Două figuri cu totul opuse, și ca fizic, și ca ocupație.

— Fiecare cu Austerlitz-ul lui, spune Napoleon Nebonaparte. Austerlitz-ul meu este magazinul „Automat”. A fost o victorie. Conceput, lucrat și pus la punct în bătrînul nostru Brașov. Și zîmbește larg, așa ca pentru ecran lat...

Mai are un proiect, sau pe cale de realizare încă o sumedenie de dispozitive și invenții tehnice, mecanice, electrice, electronice, cibernetice, și nu mai știu de ce fel, fiindcă eu nu pot decît să apăs pe butoane, nu să le și construiesc.

În orice caz, cu o sută de asemenea Napoleoni, ne automatizăm rapid de tot. Fiindcă în meseria lui, e un împărat.

Așa m-a asigurat Iosefina lui...

I. A.

CONGRESUL MONDIAL PENTRU DEZARMARE
GENERALĂ ȘI PACE DE LA MOSCOVA

ZI-LE PE NUME! = PARAZITOLOGIE =

*Sarcoptul care sapă galerii
Adinci în pielea oamenilor oii
(În cazul cînd mai uită cite unul
La ce sînt bune apa și săpunul),
Păduchele, căpușa, lipitoarea
(Ce-și află prin transfuzii-ndestularea)
Limbricul, tenia și oziurul
Și ploșnița ce-adulmecă-mprejurul
Clienților trudiți și adormiți
Sînt, după cum le spune, paraziți,
Adică niște elemente care
Avînd grozavă poftă de mîncare
Cinează și prințesc fără parale
Mereu pe punga mea și-a dumentale
Cîți paraziți există azi pe lume
Pot să vă spun, deși nu-i știu pe nume,
Cred c-au atins fără-ndoială suta
De-l socotim și pe Dumitru Buta.¹⁾*

*Deși e om cu două meserii,
Dumitru Buta sapă galerii
Destul de largi și de catastrofale
Ca rîia, în chenizina mamei sale.
Bani pentru țuică, pentru țiuțoare,
Bani de țigări și bani pentru mîncare...
Sugaci la douăzeci și opt de ani,
De la mămica tot mai suge bani.
Iar dacă, bunăoară-ntimplător
A mai secat „al laptelui izvor”
Eroul nostru-n pană de parale*

*Se simte brusc cuprins de nevroiciale.
Urmează-njurături de dumnezeu
Și vechi reproșuri ce revin mereu:
— Ah, mamă, pentru ce-ai făcut copii
De vreme ce nu poți să-i întrefii?
Ori poate ai prejudecăți precum că
Ar trebui să mă inham la muncă!*

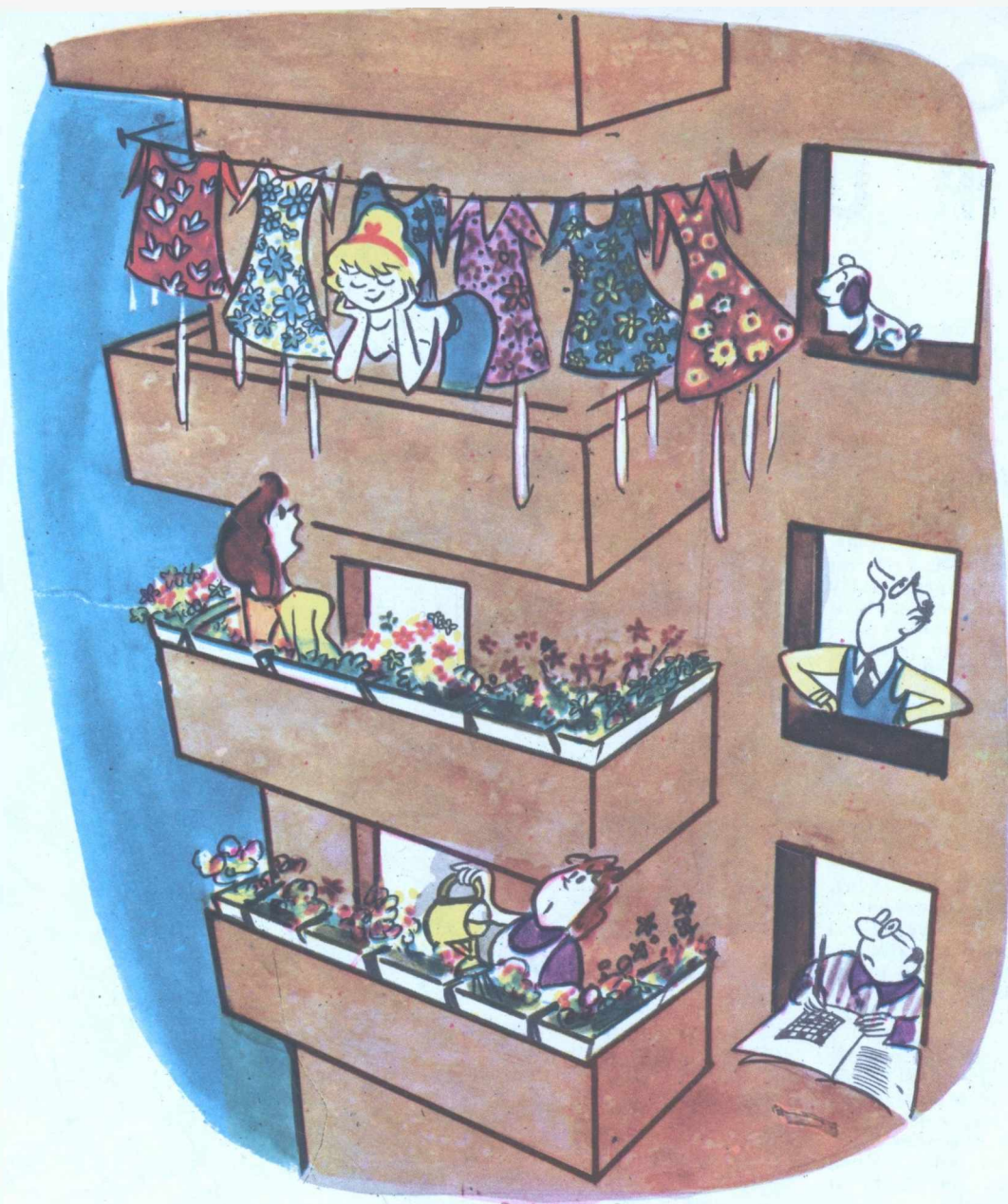
*Dumitru Buta e surprinzător:
Vădește ticuri de exploatare
Și vechi apucături de feudal
(Un fel de parazit medieval
Ce-avea deviza lui: „Pe apucate”
Cînd era vorba de proprietate).*

*Aici la noi, o știe fiecare,
A fost cîndva o deparazitare
Meticuloasă de mai mare dragul
Căpușile nu ne mai calcă pragul
Și unele ce-au mai rămas, socot
La vremea asta, c-au slăbit de tot.*

*Dumitru Buta, iată pentru ce
Te-am șprițuit nișel cu D.D.T.*

MIRCEA PAVELESCU

¹⁾ Domiciliat în str. Luminii nr. 8,
raion 1 Mai București.

— Să mai zică cineva, vecinico, că n-am și eu flori în balcon.

Desen de NELL COBAR

Scrisoare muzicală

Stimați

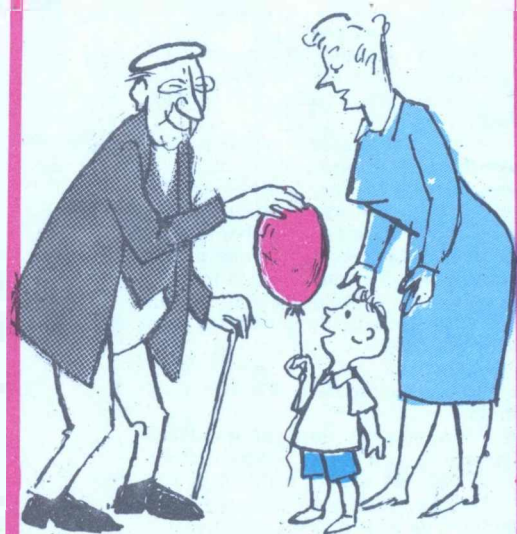
confrăți

de muză și... muzică ușoară,
Vă scriu minut de faptul că-i cald și că e seară
Și că ascult la radio producțiunea voastră...
O briză umflă guzul perdelei la fereastră,
De peste drum se-aude un „vinee” de-ospătar,
Amestecat cu fumul de cimbru și grătar,
Atenuat în parte de vînt și de distanță,
E-o atmosferă caldă de mici și de romanță,
Romanță cere plopul de lingă poarta mea,
Romanță-i tot decorul... la radio-i cea-cea!...
„Poete, ești prea liric, veți spune dumneavoastră,
Cînd simți c-adié micii, de ce stai la fereastră?”
Perfect! Luăm de pildă altă problemă: sport!
Imi trebuie și-n asta o muzică suport
Să mă înflăcăreze, un marș sportiv, ceva
Să dau în mîngă altfel... Să încerc tot pe cea-cea?
Că eu vă spun, prieteni (vorbeam și cu nevasta),
Da, mai dansează omul, dar nu face doar asta!

Mai orea și-un text satiric, și-atunci de ce adică
Nu-i faceți un alt frate, mai nou, lui Marinică
Sau cînd mă sui pe munte, cum credeți voi că pot
Să urc c-un rucsac mare în tempo de foxtrot?...
Cu muzica ușoară azi e un fapt curios:
Ea oglindește numai de la picior în jos...
Să fiu mai clar: voi credeți, prieteni, bunăoară,
Că ce nu mișcă gamba, nu-i muzică ușoară!
Aș orea doar pentru-o lună pe toți compozitorii
Să-i pun s-aplice-n viață ce au în repertorii...
Le pun la dispoziții un lot de parteneri
Cum vor ei: mai masive sau poate mai lejere
Și-n timp de-o lună-ntreagă în foxtrot sau cea-cea
Să dănțuiască-ntr-una... (Nimica altceva!)
Ar fi o cură bună cu-efecte salutare
Și lor ca siluetă, și muzicii ușoare...

Și dacă nu, i-ameninț cu-n fapt îngrozitor:
Să urle-oricît vecinii, mă fac compozitor!...

O. CONSTANTIN

— Tit, da' mare a mai crescut Ionel!

Desen de I. DAVIDESCU

LEU ȘI VREAU SĂ-L BEAU

Și dacă le-ai repartizat patru de ce le-ai cumpărat nouă?

Noi, tovarășe, am băgat în frigider! Ce e rău? Iar dintre ele le-am băgat în azie!

Și cum v-a venit ideea să îți bani în magazin?

Interlocutorul meu strănută de u ori.

Sînt răcit! făcu el.

De la frigider! completei și adăugai:

Și cele patru cum le-ai rlitizat?

Trei la unifăți, iar unul, cel care-l vedeți, l-am păstrat pentru necesități proprii de orator!...

Intr-adevăr, dintr-un colț al erei, strălucea de un alb culat și rotofei ca un om de adă, frigiderul reținut pentru sitățile de la laborator. În a aceea, intră în cameră o rantă care se adresă interlocu- lui meu sanitar:

Mi-e foame!...

Ba nu ți-e! făcu el.

Ba mi-e! ripostă ea.

Și deschizînd masiva ușă a riderului, extrase din el o lă plină cu lichid alb, un ar gol și un pachetel. Turnă sticlă în pahar și, spre sur- darea și spaima mea începu bea cu poftă.

Ah, ce rece e! spuse labo- ta.

Tovarășe, strigai, de ce bei? aia?

Insa mă privi mirată.

Lapte!

Și doar i-am spus că nu-i e me! bombăni îmbufnat omul.

Înăra sanepidă, după ce bău te le răcit în «necesitățile de orator», făcu o analiză atentă pachetelului care conținea un

sandviș cu unt și șuncă, minu- nat păstrat. Apoi ieși.

— Să vezi, încercă să mă lămu- rească interlocutorul meu, nu- mai ea...

La „numai ea“, ușa se deschise și intră un bătrînel simpatic, cu ochelari și puțin aplecat de spate. Fără o vorbă, se apropie de frigider, deschise ușa, scoase din el un borcan de iaurt, două chifle, un pachetel de unt și ieși mulțumind frumos. Era de- sigur ora de gustare, pentru că a urmat o adevărată epidemie de sanepide care au lucrat vreo douăzeci de minute la fri- gider, scoțînd din el diverse substanțe chimice și analize, ca: parizer, măsline, ouă tari, chifte- lute și alte bacterii dătătoare de sănătate, toate datorîndu-și pro- spețimea lunii decembrie a anului 1961, cînd simpaticul frigider a fost cumpărat cu încă opt, pentru necesități de laborator. Odată lămurit asupra utilității acestor cheltuieli, am vrut să întreb ceva în legătură cu aparatele cum- părate, cînd ușa se deschise și apără un tînăr. El se apropie de cel cu care vorbeam și întrebă:

— Pot să-l iau?

— Nu! veni răspunsul tăios.

— Dar mi-ai promis!

— Nu!

— Asta-i cuvînt? Întîi îmi promiteți că o să-l iau și pe urmă, nu?

— Ce să iei? intervenii eu.

— Aparatul!

— Al cui?

— Al Sanepidului!

— Păi cum o să iei dumneata aparatul medical al Sanepidului?

— Nu e medical! E aparat fotografic!

Interlocutorul meu era negru la față ca un clișeu negativ.

— Bine, frate, — făcu eu — de cînd are nevoie Sanepidul de aparat fotografic?

— Din decembrie 1961! răs- punse tînărul.

— Asta-i mai grozav decît fri- giderul! exclamă eu.

— Cred și eu că e grozav! spuse tînărul. Dar și costă! 7440 lei!

— Ce 7440 lei?

— Aparatul!

Am înghițit în sec cu gîndul la ce s-ar fi putut face în ianuarie 1962 cu acești bani cheltuiți în decembrie pentru „necesități de laborator“. Și tocmai cînd voiam să întreb enervat cum face Sanepidul operațiuni de desinfecție cu aparatul fotografic, intră în cameră un bărbat scund cu trei

dosare sub braț și un creion după ureche. Era magazinerul.

— Ce facem cu nunta? rosti el. Interlocutorul meu arăta la față sepie.

— Ce-ți veni? făcu el.

— Îmi veni control! spuse ma- gazinerul. Ce fac cu nunta?

— Ce nuntă? întrebai eu ne- dumerit.

— A lui Figaro!

— Care Figaro? bilbii eu.

— A lui Mozart.

Simțeam că încep să-mi fiarbă creierii.

— Tovarășe magaziner. În- cepui eu abia stăpînîndu-mă, deși mă vezi aici la Sanepid, eu sînt un om sănătos. Dar mor subit dacă nu-mi spui ce legătură ai mata, magaziner la Sanepid, cu Nunta lui Figaro?

— Am, făcu el agitat. Am și nunta, am și Rapsodia Romînă, am și Mica Serenadă, 72 de plăci de patefon am în magazia Sane- pidului regional București. Ce fac cu ele?

Cînd m-am trezit, mă aflam în patul meu, acasă, cu doctorul la căpătii. Îmi spuse că am avut o criză, un fel de delir în care vorbeam vorbe fără înțeles.

— Ce vorbe?

— Nuntă inutilă, decembrie 61, Mozart a mîncat banii, 7440 lei, aparat fotografiat microbi din față și profil, Mica Sanepidă, patefon, gustări și frigiderul lui Figaro...

Am tăcut melancolic, în timp ce medicul mă privea îngrijorat.

— E posibil să ai friguri, deși nu știi de la ce ți-o fi venit.

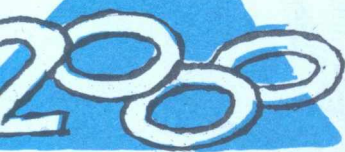
— De la atîtea frigider, bolbo- rosii eu.

— Ce-i cu dumneata? Frisoane? Te scutură?

— Pe mine? Pe ei să-i scuture!

SADI RUDEANU

DE LA COTA

ui vînzător necinstit, în ursorie

a spus că-s 2000 de metri... ar tot lipseau... 5 centimetri!)

ușul unui cîntăreț de operă

Cit urci anume de la sol? Urz de la sol la... si bémol!

ui înfumurat

face lingă el popas, mi ține umbră al său... nas!

ui carierist

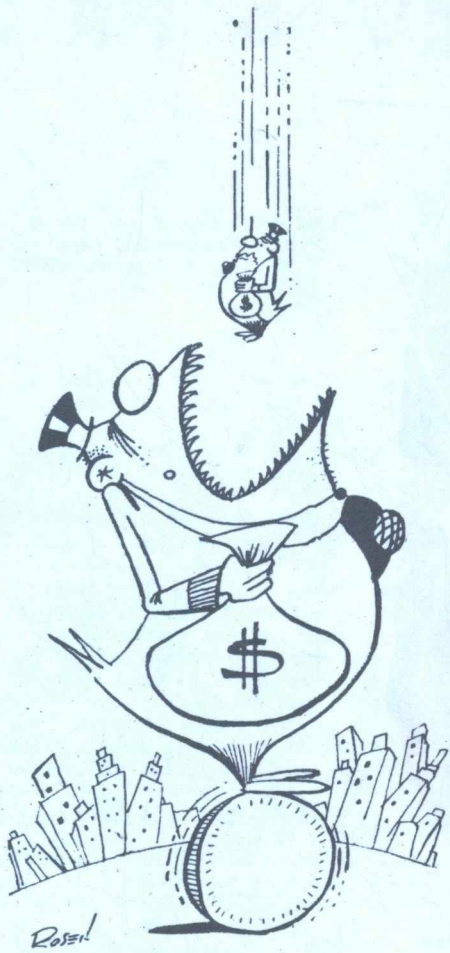
munți el urcă printre primii i are boala... înălțimii!

Sig. Horoveanu

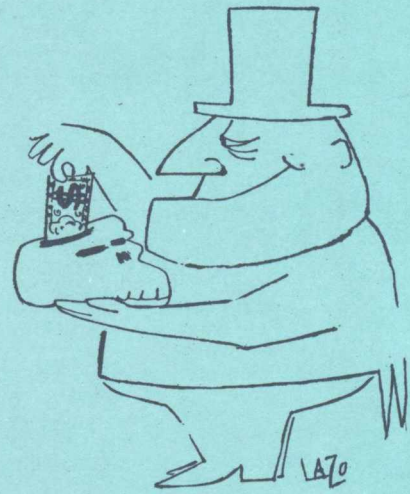
— Îi-am telefonat să mai schimb o vorbă, că aici n-am cu cine!

A. Pochter

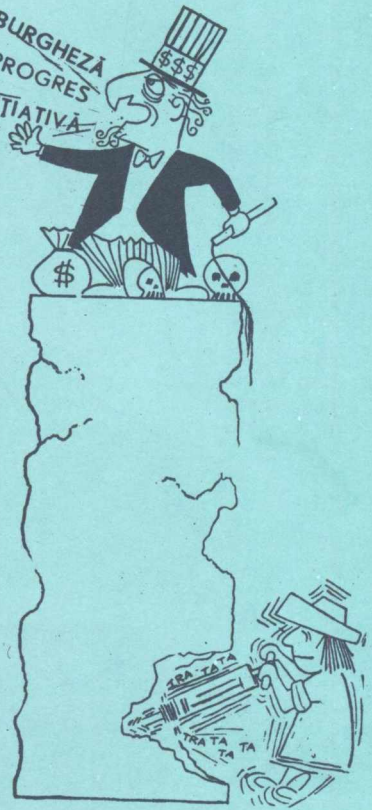
DESENE DIN REVISTA SATIRICĂ

CUBA

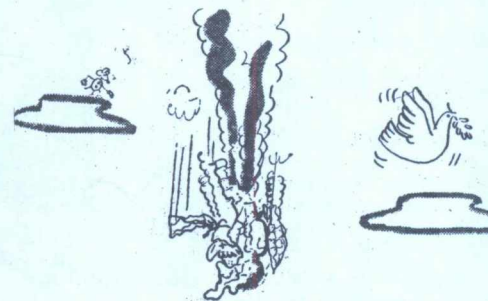
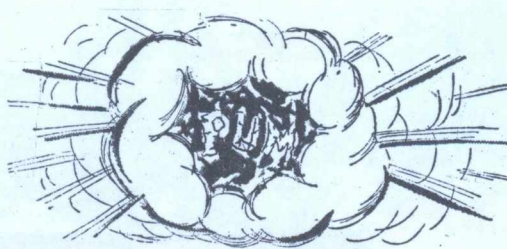
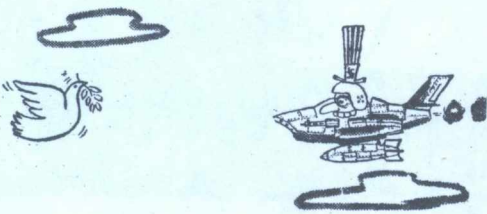
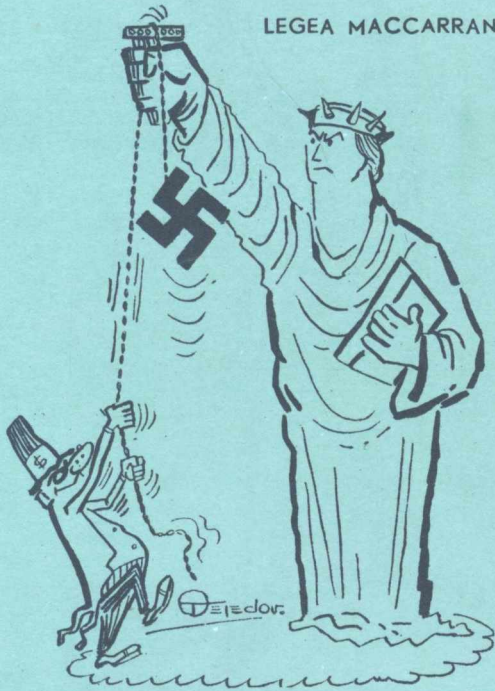

ECONOMII DE RĂZBOI

DEMOCRATIE BURGHEZĂ
 ALIANȚA PENTRU PROGRES
 LIBERA INIȚIATIVĂ

LEGEA MACCARRAN

Fabulă

de SILVIU GEORGESCU

Acțiunea se petrece într-un singur decor: Îl găsim gata confecționat pretutindeni unde se mai întâmplă ca locul grajdurilor, al saivanelor sau al altor construcții agricole să fie ales departe de drumurile de acces, de sursa de apă și de izlaz.

PRIMA VACĂ OBOSITĂ (poate fi și a a doua): Nu știi cit e ceasul?

A DOUA VACĂ OBOSITĂ (poate fi și prima): E a treia oară când mă întreb.

PRIMA VACĂ OBOSITĂ: Ce vrei, dragă, dacă mi-e sete?

A DOUA VACĂ: Asta-i bună! De ce nu mergi la fântină?

PRIMA VACĂ (oftind): Ușor mai vorbiți voi astea linere, junincile! Dar ia gindește-te: 2 km pînă la izlaz, 2 la întoarcere — patru. Și acum, poftim, încă un kilometru pînă la fântină. (Adresându-se unui vițeluş:) Nu vrei să mă conduci, nepoate?

VIȚELUȘUL (văicărindu-se): Nu pot, tant! Mă string copitele.

O VOCE (eventual omenească, pentru a scuti oăcile de efort): Nu e de mirare, cu atîta mers...

VIȚELUȘUL (cîntînd din frunză):

„Tot pe drum, pe drum, pe drum
Și la staul nici de cum...”

O VACĂ SIEMENTHAL (cam „tață” de fel, vecinei): Auziși soro, că alde Joiana caută doică pentru vițică-sa?

VECINA (punînd-o la punct): Nu te lași de birfeală! N-o fi avînd lapte de-ajuns săraca. Doar știi foarte bine: ca să putem da lapte mult și gras, trebuie să fim adăpate la timp...

ALTĂ VACĂ:... și să nu ne tot mîine atîta. (În acest moment, ușa grajdului se

deschide și un berbec netuns de luni de zile, își face apariția).

VACA SIEMENTHAL (făcînd cu copita un semn discret vecinei): Ia uite-l și pe bulevardistul ăsta. (Tare, berbecului): Ce-i cu dumneata, vecine, în halul ăsta? N-ai bani de frizer?

BERBECUL (acrit de glume proaste): Fără! Sînt sătul de observații d-astea. Parcă v-ați vorbit. Tot așa m-au luat în primire și la ferma de păsări.

UNA DINTRE VACI (cu un început de bănuială): Da' ce-ai căutat matala p-acolo?...

VACA SIEMENTHAL (tot „tață”): De' oț! (Mugînd discret la urechea vecinei): Umblă să se insoare cu o rață, ca să fie mai aproape de apă...

VECINA (rizînd): Fii serioasă, dragă! Cine naiba se mai uită la el? Nu-l vezi cum arată? Lățos, cu barbă...

OVĂCUȚĂ (pufînd): Parcă-i Hanibal, tu!

BERBECUL (cătărînt): Rîdeți voi, rîdeți! Parcă n-ați ști de ce umblu în halul ăsta!... Ușor de zis: tunde-te!... Și lina? Ce fac cu lina? Unde o duc?... Cum o transport?

UNA DINTRE VACI (oricare): Nici pe la voi n-a mai venit de mult camionul?

BERBECUL: Vorbiși și dumneata... Cum o să vină? De cînd cu ploile astea... Vrei să se împotmolească? (Ostiat:) Acu', vorba aia: lina, ca lina. N-o tund azi, o tund miine. N-o duc cu autocamionul, o duc cu căruța. Și tot o duc. Da' cu laptele? Ce facem cu laptele? Cînd dă Dumnezeu de vine camionul, pînă să ajungă cu el la destinație prin atîtea gropi și hirtzoape...

VACILE TOATE (mai mult decît înțelegătoare): Nouă ne spuși? Îl mulgem dulce și-l desfacem.... hătul...

BERBECUL: Păi, aia e. Dacă nu s-au gîndit și dumnealor să facă grajdurile și saivanul mai p-aproape de drumurile pe unde se poate umbla...

PRIMA VACĂ (visătoare): ...sau la izlaz... Ce apă...

BERBECUL (behăie semnificativ): Aud că se fac noi construcții pentru noi aici în G.A.C...

O VACUȚĂ: Zău? **BERBECUL**: Da! Și nu știu cum să facem să ajungă la urechea oamenilor că, dacă ar așeza construcțiile astea cu mai multă chibzuială, am da și noi zilnic mai mult lapte, ouă, grăsimi, lînă și, mă rog, alte produse în care sîntem specializate!... Că, uite, mai de sete, mai de oboseala drumurilor, am ajuns un berbec nerentabil!...

VIȚELUȘUL: I-am auzit chiar ieri pe oameni vorbind de măsurile ce trebuie luate pentru viitor! Erai și tu prin preajmă și ai auzit, așa că nu fă pe berbecul deștept că „nu știi, chipurile, cum să faci să ajungă la urechea oamenilor”, că de la ei ai auzit!

BERBECUL: Ia te rog, știi? Mucosule!

VIȚELUȘUL: Mucos, dar nu lăudăros! După ce că ești un berbec nerentabil, mai îți dai și ifose. Oamenii au greșit, oamenii repară!

CORTINA

— Tu ai auzit de Columb?
— Am auzit o chestie cu un ou. Cred că era o pasăre...

Desen de FRED GHENĂDESCU

ȘOFERUL POLITICOS

— Poftiți, d-șoară, luați loc!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

MĂGARUL
ÎNGÎMFAT
ȘI ECŌUL

de VICTOR SIVETIDIS

În fața unui munte, măgarul a zberat.
Cum muntele-ncepuse ecoul să-l transmită,
Tenorul Urechilă ne spuse încîntat:
— „Vedeți, pînă și munții gigantici mă imită”.

Prelucrare din limba greacă de
MIRCEA PAVELESCU

— De ce să mă leg la cap? Mai bine mă leg la gură!..

Desen de AD. DRAGOMIRESCU

DE LA MUNTE LA MARE

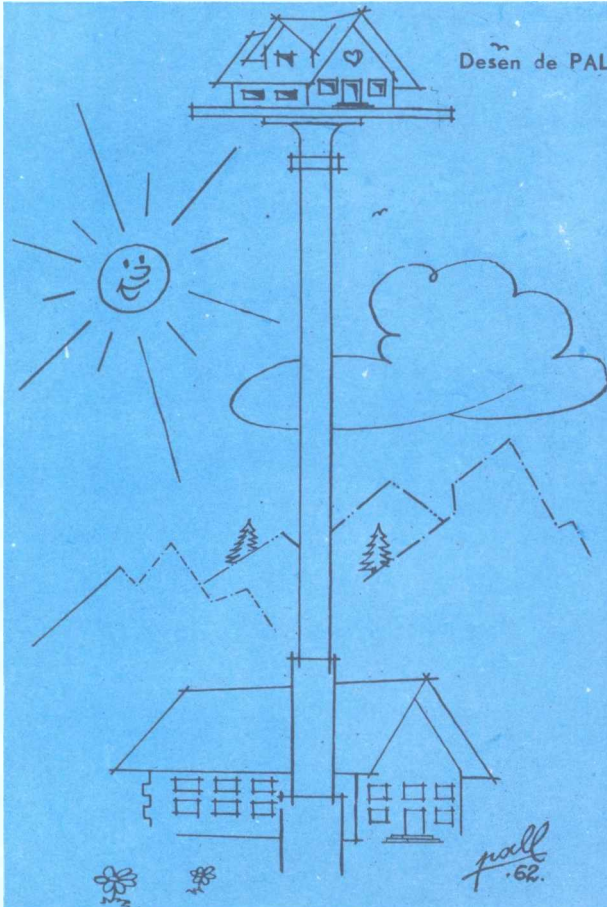
— Mi-am uitat rujul în cabină! Dă tu o fugă, Mișule...

Desene de
RIK AUERBACH

— Ce naiba, nu puteți zîmbi o clipă?!

Soții Adam și Victoria Popa din Brașov, str. Transilvaniei nr. 26, fac viața colocatarilor imposibilă. Datorită acestui fapt două familii au fost nevoite să se mute.

Desen de PALL

Proiect de locuință pentru familia Popa sau...
raiul lui Adam Popa

TENORII DE LA

Am ajuns așadar în minunata stațiune de munte, înconjurată bineînțeles de munți. Adia un vînticel plăcut și brazii se înclinau solemn, spunîndu-mi parcă „Bine ai venit!”

— Bine v-am găsit! le-am răspuns eu. Brazii mi-au urat din nou „bine ai venit”, eu le-am răspuns „bine v-am găsit”, ei din nou „bine ai venit” și fiindcă riscam să nu termin cu politețele pînă seara, întrucît vînticelul n-avea de gînd să se oprească, i-am lăsat pe ei să-mi ureze bun venit pînă s-or plictisi și am pornit spre biroul de repartizare.

Am fost cazat într-o vilă nouă și veselă ca un clopoțel. Am primit o cameră elegantă, luminoasă și mare cît un stadion. Încăpeau în ea, nu trei oameni, ci două echipe, plus rezervele. În minutele următoare și-a făcut apariția îngrijitoarea:

— În camera asta, mi-a explicat ea, mai stau încă două persoane. Doi tineri foarte simpatici.

— Camera e mare. Nu mă deranjează, mai cu seamă dacă sînt și simpatici.

— Unul dintre ei are și voce.

— Aoleu! Și cînd o are?

— Cînd doriți dumneavoastră!

— Atunci e bine. Credeam c-o are cînd dorește el.

Și a plecat. M-am întins în pat, și obosit de drum am așipit. S-au scurs zece minute, un sfert sau jumătate de oră, cînd, deodată, ușa se deschide larg și un fragment din opera „Aida”, cîntat impetuos și pe un text original format din trei cuvinte: „bine ai venit” a umplut camera. Simt doi ghionți în spate și o voce puternică în urechi:

— Bine ai venit!

Scot capul de sub plapumă și răspund:

— Bine v-am găsit!

Privesc spre cei doi și cei doi priv buimăciți spre mine.

— Credeam că-i Gicu, se scuză unul dintre ei.

— Știți, Gicu e un prieten al nostru continuă celălalt. Trebuia să vină a Aveam de gînd să-l luăm cu noi în camera. Facem concediul împreună.

— Așadar, am încasat pumnii lui Gicu fac eu.

— Nu-i nimic, vine el mîine, poimîni și-i restitui. Cu noi o să te înțelegi minune. Sîntem oameni liniștiți și venit aici să ne odihnim. Dați-ne voie ne recomandăm: Leonte, contabilul nostru și Axinte, de la „Vinzări-cumpărări”

M-au bătut protector pe umeri și plecat, fredonînd plini de entuziasm „Buona sera, signorina”.

— „Ceau-ceau, bambina” am suspina eu.

La prînz am coborît, am luat masa m-am înapoiat în cameră. Adorm. A ca prin vis deschizîndu-se o ușă, a fîrînturi de discuție:

— Ssst! Doarme amicul!

— Are somn greu. Să nu-l trezirim.

Prin somn șoaptele par un susur izvor. Apoi subit se transformă în casca Tresar. Nu e cascadă. E Leonte. Și-a tîtit pantofii. Urmează apoi Niagara, ad bocancii lui Axinte. Deschid ochii. A fi închid.

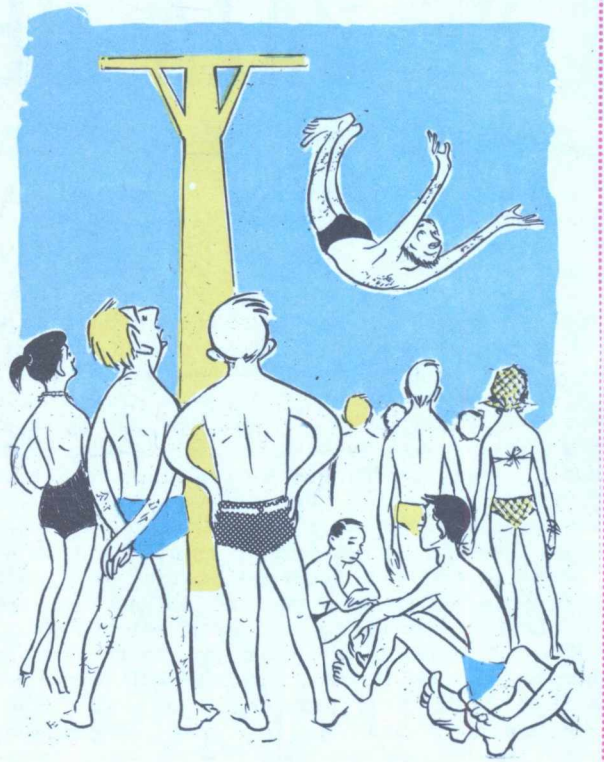
— Bătrîne, îmi zîmbește Leonte. prefaci că dormi? Închizi pe stingul deschizi pe dreptul? Se poate? Și noi v bîm ca răgușiții fără Sirocol.

— Nu suportă soarele?
— Aș! Nu suportă încă un costum ca al ei..

— Greu cu reumatismul...
— Mai greu cu neglijența!

— Țsta vrea să zăpăcească fetele!
— Da! Păcat numai că bazinul e-n partea cealaltă..

MIEZUL NOPTII

— Sint obosit, am înginat eu.
— Dormi tovarășe, dormi, adaugă Axinte. Dacă n-ai să te odihnești în concediu, de pomană ai mai venit. Gata! Pină număr trei, culcarea!... Un'... doi...
— Lasă-l pe „trei“, că nu știu unde mi-e pijamaua. Tovarășe, nu e cumva sub perna dumatilă?
— Caut. Nu-i sub perna mea. Nu-i nici sub perna lor, nu-i nici sub pătura mea, nici sub a lor, nu-i nici sub cearșaful meu, nici sub al lor.
— E în garderob! își amintește Leonte.
— Și bucuria, că pijamaua nu s-a pierdut, este exprimată printr-o caldă melodie. Caldă și fără sfârșit, improvizată ad-hoc: „Știam c-o să revii, c-o să revii, c-o să revii, te-am regăsit când nu speram, când nu speram“...
— Leonte și-a pus pijamaua și totul a intrat în normal. La ora 3 liniștea s-a așternut în tumultuoasa noastră cameră. Am ațipit. Au adormit și ei. Dormeam, cred, de vreo trei ore, când, deodată, clopoțelul ceasului deșteptător le pe noptiera lui Leonte mă aruncă din pat. Mă uit la ceas. Nu dormisem trei ore, dormisem jumătate de oră.
— Nu te supăra, tovarășe, la 4 avem tren.
— Plecați? am sărit eu fericit.
— Da, în excursie. Dar nu te întrista. Deseară sintem înapoi. La ora 9 așteaptă-ne în gară.
— Au plecat, iar eu am adormit. Și am avut un vis minunat. Se făcea că stam în aceeași cameră cu doi îngerași, cu aripi albe. Unul era surd, celălalt și surd și mut. Unul cînta la o vioară fără strune, celălalt la un pian fără clape.

— Și eu dormeam adinc, adinc, adinc, ascultînd această muzică divină. Și am dormit și am dormit... nu știu cît am dormit, știu cînd m-am trezit. Ușa trîntită în lături, iar o voce puternică fredona un fragment din „Bărbierul din Sevilla“, cu textul schimbat: „Bine am venit, bine am venit și te-am găsit, și te-am găsit!... Cînd m-au găsit, era aproape miezul nopții.“

— La ora asta se vine? întreb eu așa ca prin somn.
— Ce să-i faci, tovarășe, aerul de munte! Ozonul! El e de vină. Bagă în tine zece vieți.

— Mă rog, dar asta nu înseamnă că trebuie să le scoateți din mine... Veniți la miezul nopții cîntînd?

— Tovarășe, muzica înalță pe om.
— Aveți dreptate. Eu dacă mai rămîn mult în cameră cu dumneavoastră, mă înalț definitiv...

— Am avut norocul că a doua zi a venit prietenul lor, Gicu. I-am oferit patul meu și eu am trecut în altă cameră, unde se aflau două paturi libere. În seara următoare nu se mai afla nici un pat liber. Pe unul îl ocupasem eu, pe celălalt Gicu... Trecuse și el în camera mea...

— Iar cei doi au trecut pe la administrație, unde li s-a pus în vedere următoarea alternativă: „Ori vă epuizați elanul muzical în pădure, sau la ora șase și opt minute aveți tren spre București...“

— Eu, care tocmai treceam pe lângă ei, am început să fredonez:

— A rividerci, Roma...

Rustica 1962

Vinticelul cald de vară
În atingerea-i ușoară
Mingie cu gingășie
Marea-naltă, aurie.

Suple, spicele semețe
Îi dau vîntului bineșe
Și se-pleacă să-l salute,
Semn că sint bine crescute.

Pe a cerului genună
Soarele — din jar cunună —
Din înaltul său le scaldă
Iarși cu privirea-i caldă.

Peste lan, din depărtare
Vine zumzet de motoare
Și sub zările senine
Cîntă corul de combine,

Veseli, mecanizatorii
Mult mai vrednici decît zorii
Fac să curgă în saci riul
Boabelor de aur: griul.

Harnicii din colectivă
Îi așează sus în stivă
Și-i auzi rîzînd apoi:
— Țsta-i graficul la noi!

V. D. POPA

PE BAZĂ DE MUSTAȚĂ

— Cu ce se naște omul în cap, cu aia moare! Dacă se naște deștept, deștept închide ochii, așa cum o să-i închid și eu...

— C-o să-i închizi, nu ne îndoim, meștere. Noi toți aștia o să-i închidem peste 50—60 sau 100 de ani, numai dumneata o să-i închizi peste 200, că te vedem cu „Gerovital-ul” în buzunar. Cît privește povestea cu capul, nu te supăra, meștere, îți sintem subalterni, dar nu semnăm sub cele spuse de dumneata. Omul are în cap ceea ce bagă pe parcurs. Nu moare cu ceea ce se naște, așa cum ai dat dumneata dispoziție.

Discuția pornită astăzi e continuarea discuției de ieri, care începuse alaltăieri și care n-o să se termine, probabil, nici poimîine. Așa gîndeau oamenii din secție. De unde a pornit?... Interesează mai puțin. Interesează unde s-a împotmolit. Și s-a împotmolit la meșterul Arion, care știe una și bună:

— Ce măi, țică, eu sînt om să urmez cursurile de specializare?... Cu ce se naște omul în cap, cu aia moare!...

— Da' ce, dumneata te-ai născut meșter?

— Nu, eu m-am născut prunc, dar meseria asta am îndrăgit-o pe cînd îmi mijeau tullele.

— Nu te supăra, meștere, asta înseamnă că atunci, la tulle, judecai mai sănătos decît astăzi, la mustața...

Dacă te-mpinge necuratul să te legi de mustața lui nea Arion, te poți socoti șters de pe lista prietenilor săi.

— Măi, se rățoieste el, poți să te legi de brazdele mele de pe frunte, poți să te legi de degetele mele groase, poți să te legi de nasul meu uriaș, poți să te legi și de nevastă, chit că-n tinerețe nimeni n-avea curajul să o facă dacă se uita la mine, iar acum n-are nimeni curajul s-o facă dacă se uită la ea, în sfîrșit te poți lega de orice defect al meu, dar mustața să mi-o lași în pace!... Țasta e semnul meu particular. De 25 de ani mi-e tovarășă. Cu ea am intrat ca meșter și tot cu ea o să ies la pensie.

De enervare, mustața lui nea Arion prinse a tremura și, dacă nu era nasul s-o oprească, i-ar fi sărit pe frunte.

Are însă meșterul ăsta și o mare însușire: cum îi vine cu sifon, așa-i trece.

Ce e drept, de vreun an încoace, mai mult îi vine decît îi trece. Mereu discuții cu „țincii” din secție și cu „țincii” de la conducere, că și inginerul-șef, cît e dînsul de șef, nici măcar mustața n-are. În ianuarie trecut, în cîteva secții au fost instalate mașini noi, războaie automate de ultimul tip. Mulți „ținci” s-au înscris la cursurile de specializare. Alții, luîndu-l icoană pe meșter, au renunțat și ei. Cursurile erau predate de alți „ținci”. S-au înscris, ce-i drept, și vreo doi cu mustața, adică meșteri din alte secții, dar nea Arion nu era de acord:

— Se potrivește mustața la conspecte cum se potrivește bunica sub baldachin! Cu ce se naște omul în cap, cu aia moare!

Eu cunosc meseria cu ochii închiși.

— O fi, dar cursul îți ajută să-i mai deschizi.

Meșterul Arion era meșter pri-ceput. Avea 50 de ani de viață, 25 de ani de mustață și 35 de meserie...

— Nea Arion, mașina nouă cere metode noi, îngrijire pe alte baze. Nici mustața n-o mai ungi ca acum 25 de ani cu untdelemn. O ungi, cînd nu te vede babă, cu briantină, cu colonie.

S-a întîmplat, și nu arareori ca vreun ținc să ghicească mai repede secretul mașinii decît meșterul...

— Asta înseamnă, se mîndrea Arion, că v-am învățat carte temeinică, că n-am stat cu brațele încrucișate și că m-am născut cu ceva în cap de vreme ce-ați prins și voi.

Schimbul II îl avea meșter pe nea Pestișu. Nea Pestișu zicea că conspectele se asortează la mustața. În schimbul III meșter era nea Țurlui. El nu era de părerea lui Arion. Zicea că s-a născut cu prea puțin în cap, și că, pînă la 25 de ani, a trăit și cu prea puțin în stomac. Întrucît problema stomacului a rezolvat-o de 18 ani, azi nu-i mai rămîne decît să bage cît mai mult în cap și urmează și el cursurile de calificare, mai cu seamă că n-are nici mustața.

De aproape șase luni, secția lui nea Arion e prima în clasament în ceea ce privește mustața, și ultima în ceea ce privește depășirile de normă. Aceleași mașini, aceeași materie primă, același număr de ore...

— Dar nu și aceeași calificare, nea Arion, îi șopteau oamenii din secție.

Pe urmă nu i-au mai șoptit în secție. I-au șoptit în sedință:

— De pomană sînt caii buni și căruța nouă, dacă vizitiul... Tainele mașinilor trebuie pătrunse... Să le smulgem maximum...

— Omul, cu ce se naște în cap...

— Să lăsăm acum deoparte capul...

— Ba nici nu mă gîndesc să-l las deoparte, că nu-s Maria Antoaneta...

— Las-o pe Maria Antoaneta, să revenim la războaie...

— Păi la războaie, că ea din astea a trăit și eu de cursuri n-am nevoie. Eu am intuiție!... sări nea Arion. Practică 35 de ani! Am crescut...

— Te cred, acum ai 50. A crescut și mustața... Dar ea nu folosește mașinilor, chiar dacă e în furculiță...

Și discuțiile au continuat... Discuții interesante, și nu fără rezultat. Acum însă n-am vreme să vi le povestesc. Avem cursuri și nu vreau să întîrzii, că se supără nea Arion dacă nu viu la fix, și-i sare mustața în buzunar.

Că pe linie de mustața, nea Arion nu s-a schimbat de fel. Tot în furculiță, ca acum 25 de ani. Ce să-i faci! Asta nu se poate automatiza...

AL. VIANU

SERVICIUL

05

AL „URZICII”

În cazul cînd după-masă simți o greutate în stomac, mîncăți numai înainte de masă.

Dacă sînteți transpirat, nu beți lichide reci, ci numai sirop de la unele chioșcuri cu răcoritoare.

Nu este necesar să spălați peștele înainte de a-l găti, că el stă tot timpul în apă.

V-ați înroșit prea tare pielea pe plajă și n-aveți la îndemînă iaurt? Turnați lapte și lăsați-l pînă se prinde.

GH. ZANEA

Desen de PALL

PORUMBUL: — Noroc.
AGROTEHNICA: — Să crești mare!

DIALOGURI

pe ghicite

— Noroc, Ștefan! Ești demult aici?

— Cam de un sfert de oră!
— Și de ce nu intri?
— Aștept să-mi vină rîndul! Să iasă cel dinăuntru... Tu, Voicule, ce mai zici?

— Ce să zic? Bine!...
— Pe-acasă, sănătoși?
— Sănătoși, da, fiecare cu treburile lui! Da' nu intrăm?
— Nu, că nu-i loc de toți! A, uite-l și pe Tudor! Ce faci, Tudore?

— Bine, mulțumesc Voicule! Ce se-aude? Te mai doare măseaua?

— Mă doare. Trebuie s-o scot!
— Lasă că-ți face injecție și nu simți!...

— Dar ca să nu simt injecția, ce-mi face?

— Să-ți faci radiografie.
— Și dacă-mi face radiografie, nu mai simt injecția?
— Nu, dar radiografia nu doare...

— Dar mi-a făcut radiografie!
— Și te-a durut?
— Nu!
— Păi, vezi?
— Stai, frate, eu spuneam de injecție că doare...

— La injecție n-am ce să-ți fac...
— Și atunci ce-ai intrat cu radiografia?

— Așa, ca chestie...
— Ei, ce facem, nu intrăm? Stăm aici de jumătate de oră.

— Păi ți-am spus: răbdare...
— Ai tutun?
— Ia de-aici tabachera...
— Să trăiești!... Ți-a căzut ceva din tabacheră...

— Aoleu, biletele de film... Dacă le pierd nu mai intru...
— O fi bun filmul?

— Aud că-i tare...
— Zău?
— Da! Dar pe ăla de săptămîna trecută l-ai văzut?

— Da!
— Și ți-a plăcut?
— Nu!
— De ce?
— Că mă durea măseaua!

— Și ce-i filmu' de vină?
— N-am zis că-i de vină! Am zis că mă durea! Ei, ce facem, intrăm?

— Mai ai o țiră răbdare! Uite c-au venit și alții! La rînd, tovarăși, la rînd, că noi stăm mai de mult!

— Va să zică pul ordine în lucrări și mă chemi să iau în primire!

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Păi, eu am treabă...
— Toți avem treabă!
— Mîine vin cu tablele...
— Care faci un țintar?
— Hai, eu!... Stați, frate, la rînd, nu vă-nghesuiți!

materiale a Fabricii de ulei „Interindustrial”—Oradea, care magazie, avînd un spațiu de deservire insuficient, muncitorii care vin după materiale sînt nevoiți să aștepte vreme îndelungată la rînd pînă să fie serviți.

Desigur că unii dintre dumneavoastră veți spune că aceste dialoguri au avut loc în sala de așteptare a unui cabinet dentar. Alții vor spune că au avut loc într-un hol de cinema. Greșit în ambele cazuri.

Locul acțiunii, sau mai bine zis al inacțiunii, este magazia de

— Voicule, mi-a venit o idee! De mîine nu mai aștept la rînd!
— Cum așa?
— O să vin după materiale cu un copil în brațe!

S. R.

Dragoste veșnică ... pînă una - alta!

Dragă Melania,

Sînt trei săptămîni de cînd o ursită potrivnică fericirii noastre conjugale ne-a despărțit în chip brutal datorită gestului tău nepotrivit din careul de 4 pe 4 al bucătăriei, unde, călcînd în picioare recomandările ofițerului stării civile care ne-a cununat, m-ai faultat cu lingura de supă drept în frunte. La baza cucuiului ce mi-ai făcut a stat refuzul meu de a-ți spune cine era terța persoană în tergal plisat cu care în chip neloial m-ai surprins la restaurantul Dunărea în seara cînd stiai că plec în interes de serviciu la Galați. În definitiv, dacă stai să judeci obiectiv, Galațiul este un port la Dunăre, ceea ce înseamnă că eram pe aproape de ținta deplasării mele și, în consecință, declar nul și neavenit cucuiul pe motiv că nu cunoști îndeajuns de bine cursul inferior al Dunării.

Trebuie să-ți mărturisesc că m-a durut cumplit nu atît lovitura cît acțiunea de divorț pe care ai intentat-o, invocînd printre altele și transportarea abuzivă a unor bunuri de larg consum care îți aparțineau. Greșești profund, întrucît dacă la plecare ți-am luat din greșeală extraplutul, brățara și cei 2,40 metri de pepit, asta am făcut-o numai din nevoia de a le privi din cînd în cînd pentru a-mi aduce amîine de tine. Cît privește televizorul, află că nu l-am luat din meschinărie, ci din... dormitor, așa că șterge-l și p-asta de pe lista acuzațiilor nedrepte ce-mi aduci, că doar eu ți-am dat ideea să-l cumperi din salariul tău, acum nefăcînd altceva decît să-mi iau înapoi rodul ideilor mele.

Dragă Melania, nu-i frumos să vorbești de rău pe propriul tău soț, afirmînd în acțiune că niciodată în cei doi ani de cînd ne-am căsătorit, nu te-am dus la teatru, cinema sau restaurant. Tu știi foarte bine ce fericită erai în prima săptămîină din luna noastră de miere cînd am vizionat împreună pe ecran lat filmul acela de lung metraj al cărui nume momentan îmi scapă, inclusiv piesa de teatru idem și cotletele de purcel ce dans la „Parcul Trandafirilor” Țin minte că atunci ți-ai exprimat dorința ca toată viața s-o ducem

asa, ceea ce ar fi fost lipsit de sens, întrucît trăinicia unei căsnicii nu are la bază purcelul sau trandafirul, ci respectul reciproc și încrederea absolută. Tocmai de aceste două condițiuni tu n-ai ținut seamă, nici la „Dunărea” și nici anul trecut la Eforie cînd ai acostat cu acceleratul de 21 și cinci la masa mea unde îngurgitam împreună cu o cunoștință care nu știa de existența ta, făcîndu-mă astfel să pălesc de rușine în fața șefului meu ce se afla la masa alăturată și căruia îi recomandasem cunoștința drept soția mea.

E cazul să-ți analizezi temeinic purtarea și să ajungi în sfîrșit la convingerea că singura soluție pentru a evita neînțelegerile conjugale este să crezi în mine... fără să mă verifici. Află că nimic nu doare mai cumplit pe un soț decît bănuiala neîntemeiată a soției sale și farfuria pe care ai pasat-o în direcția mea cu ocazia zilei mele de naștere, cînd în loc să-mi spui „La mulți ani, Costică!” mi-ai strigat: „la ora asta se vine, domnule? Știi cît este ceasul?”, întrebări la care, amabil cum sînt, ți-aș fi răspuns cu plăcere, dar cine mai știe ce oră era cînd am apărut în ușa bucătăriei, fapt din care trebuia să trag de mult concluzia că bucătăria conjugală îmi poartă ghinion.

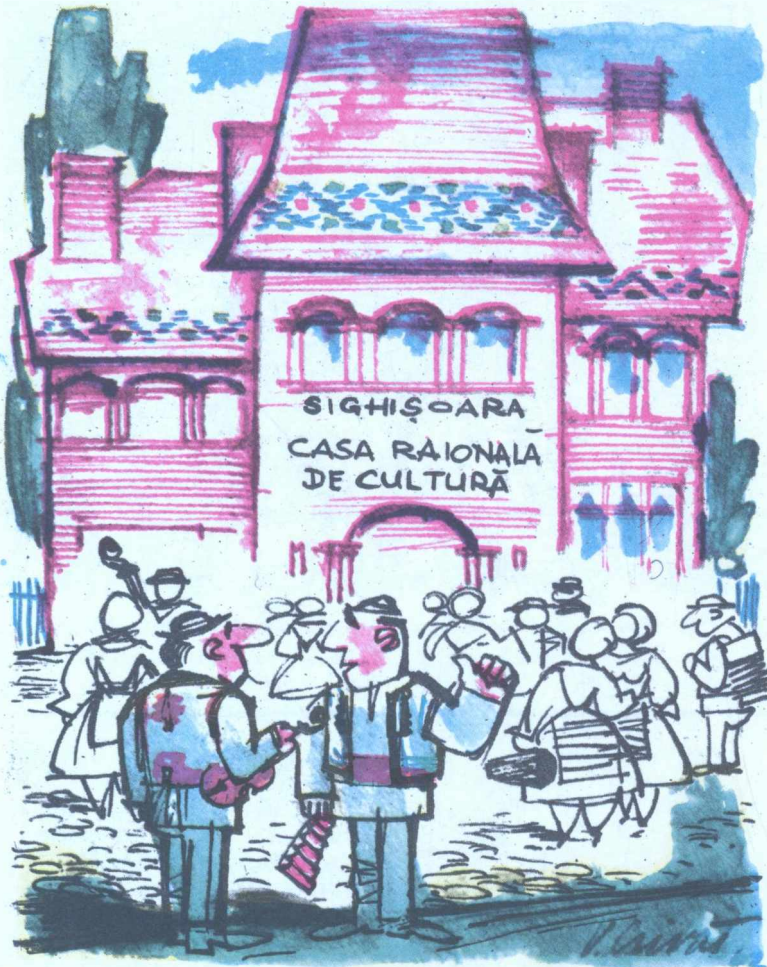
În sfîrșit, cu toate cele ce mi-ai făcut, sînt dispus să trec cu buretele iertării peste tot și să nu pierd speranța în împăcarea noastră. Tocmai de aceea, la plecare ți-am lăsat pe noptieră un gingaș buchețel de „nu mă uita” alături de somația pentru neplata întreținerii pe trimestrul trecut. Acum, cînd sîntem departe unul de altul, îmi dau seama că dacă între timp nu găsesc un suflet mai ales, sînt ferm hotărît să mă întorc la tine neapărat pe ziua de 18 cînd iei chenzina ca să udăm împăcarea cu niște Murfatlar, în care scop te rog să-ți retragi acțiunea de divorț întrucît pînă una, alta eu te iubesc veșnic, iar acțiunea asta constituie un exemplu negativ pentru femeile căsătorite.

Al tău, pe 18 curent,

Costică

P. conf. RADU RĂDULESCU

Conducerea Casei raionale de cultură din Sighișoara nu se preocupă să creeze formații artistice de amatori, deși în oraș există suficiente elemente talentate.

— La noi s-ar găsi destui amatori pentru o brigadă artistică; dar aici, la direcție, nu se găsește nici unul...

Desen de V. CRIVĂȚ

EPIGRAME ȘI EPITAFURI

Unor soți care se ceartă

*Duc o viață roz-albastră
Ca-ntr-un cuib de porumbei
Că-ți spui: unul dintre ei
Gatal! Zboară pe fereastră!*

Petru Marian
Oradea

Unui tractorist neglijent

*Neglijența lui pot spune
E fortissimo mereu
Fiindcă dînsul din tractoare
Scoate piese de... muzeu.*

Nicolae Marin
Tr. Severin

Unui vorbă-lungă

*Aprins, de-o oră el vorbește
Cu neștirbita lui prestanță;
Iar publicul din jur gîndește
...La altceva, cu siguranță.*

Caragea Florin
Constanța

Unui pescar amator:

— Zici că-i prins de tine crapul?
— Da, și-i mare cît dulapul.
— Dar de ce-i așa sărat?
— Păi... așa l-am cumpărat!

G. Filipescu

Epitaf unui procesoman:

*Aici zace de mai an
X, un fost procesoman.
Așa oru al vieții val —
Să nu zacă-n tribunal!*

George Corbu

Unui vilegiaturist capricios

*La munte e de zece zile
Și-a stat prin tot atîtea vile...
„Un medic (zise-un oarecare)
I-o fi recomandat... mișcare!”*

Unuia certat cu igiena

*Faptu-i de necontestat:
În sfîrșit s-a... curățat!*

Unui funcționar indolent

*Doarme-aici al meu erou
Mai ceva ca la birou!*

Unui bulevardist

*I-a sunat acestui „bard”
Ceasul... de pe bulevard!*

Sig. Horoveanu

Unui zgircit

*Zace-aici în fundul gropii
Un zgircit și-i de mirare
Cum putu să fie-n stare,
Ca să „dea” el ortul popii...*

Gheorghe Chirilă
Anina

„STIL”

— Salutare, Mitică! Unde te duci?

— Mă duceam acasă, dar dacă te-am întîlnit mi-a survenit o idee: ce-ar fi să bem o bere?

— Cu ideea n-am nimic: e bună. Dar nu se spune mi-a survenit o idee.

— Ah, da. Mi-a parvenit o idee.

— Ei, bravo! Acum ai nimerit-o! Se spune mi-a venit o idee, ce naiba, nu știi atîta lucru?

— Ba da, dar așa spune toată lumea. Eu vreau să vorbesc într-un stil cît mai orto... cît mai orto... stai că-ți spun imediat, cît mai ortografic.

— Stil ortografic? Habar n-ai! — De fapt am vrut să spun... ortoepic.

— Aoleu! De ce nu spui că vrei — dar nu reușești — să vorbești corect?

— Corect? Păi așa spune toată lumea. Ascultă, amice, n-ai pic de simțire etimologică.

— !?

— Ospătar, fiți mata amabil și adu-ne două țuici mari. Icre este? (Ospătarul: Sint) Hm, adu-ne două sint... pardon două porții..

— Vezi, măi Mitică, mai bine ar fi să nu-ți mai dai aere. Faci greșeli peste greșeli... Dar parcă era vorba să bem doar o bere.

— Eh, ce-ți pasă? Eu plătesc: arja conta!

— Poftim?

— Măi, să-ți spun drept, nu mă așteptam să fii de o asemenea incultură grasă.

— Poate crasă, măi Mitică, eu sînt slab. Ei, și cu Conta ăla ce-i?

— Conta? Semididactule! E o expresie pe franțuzește.

— A, ai vrut să spui „argent

comptant“?... Tu știi ce înseamnă asta, Mitică?

— Cu cea mai precisă certitudine.

— Ei, ce-nseamnă, știi?

— Sigur că știu.

— Ei, ce?

— ... Înseamnă care va să zică că cineva plătește.

— Care cuvînt înseamnă „plătește“?

— Ei, lasă, nu mai face pe celebrul cu mine că ți-am spus: eu plătesc.

— Ascultă, Mitică. Te știam un om modest, fără aere. De cînd ai început să te prostești în halul ăsta, întrebînd cuvinte fără...?

— Fără ce? Fără să te întreb în preambul pe tine, asta vrei să spui, nu?

— Dacă nu știi să spui „în prealabil”, de ce nu spui mai bine „înainte“?

— Păi așa spune toată lumea. Eu vreau să am un limbaj cultural.

— Și unde ai învățat, măi culturalule, limbajul ăsta?

— Treaba mea!

— Nu e treaba ta! Că se pot lua și alții după tine, și...

— Și ce?

— Și se vor face de rîs. Ia spune, unde ți-ai „îmbogățit” vocabularul în halul ăsta?

— De la un autodidactic.

— Mă, Mitică, poate era... motodidactic!

— Ia lasă-te! Eu vorbesc serios și tu mă iei drept un...

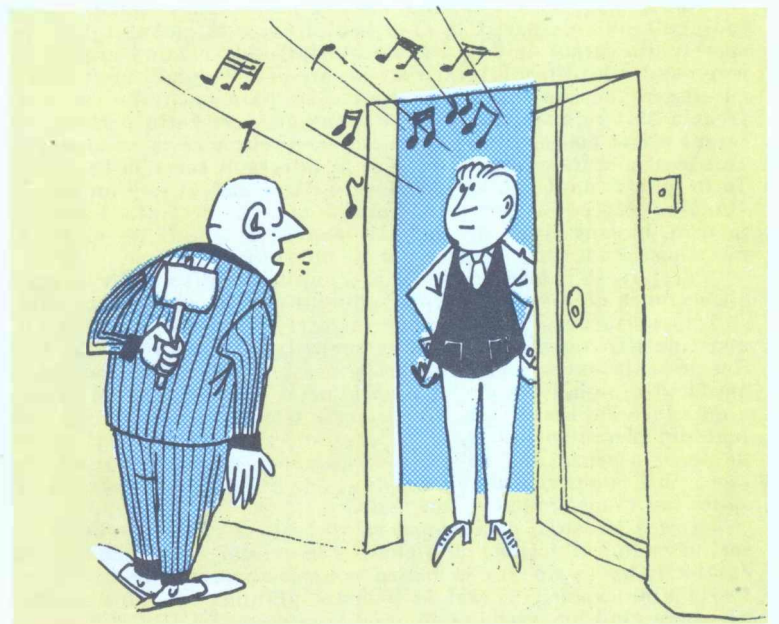
— Cum se spune, Mitică, la unul care, ca să pară grozav, folosește alandala cuvinte pretențioase, pe care le mai și stîlcește?

— Păi știu și eu! Unu' ca ăsta trebuie să fie în orice caz un cap sec!

— Așa spune toată lumea!

VERONICA BERTOLI

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Bună seara, vecine, n-ai putea să-mi împrumuți și mie plăcile dumitale ??!!

„Om de cuvînt“

Judecătorii stau ca niște carii
În jilțurile mirosind a lac,
Cu ochii scurși spre asasinu-n frac
Adus în boxă-alături cu tilharii.

Jobenele din banca-ntia tac,
Doar apărarea face comentarii
Să înțeleagă limpede mai-marii
Că toată acuzarea e un fleac:

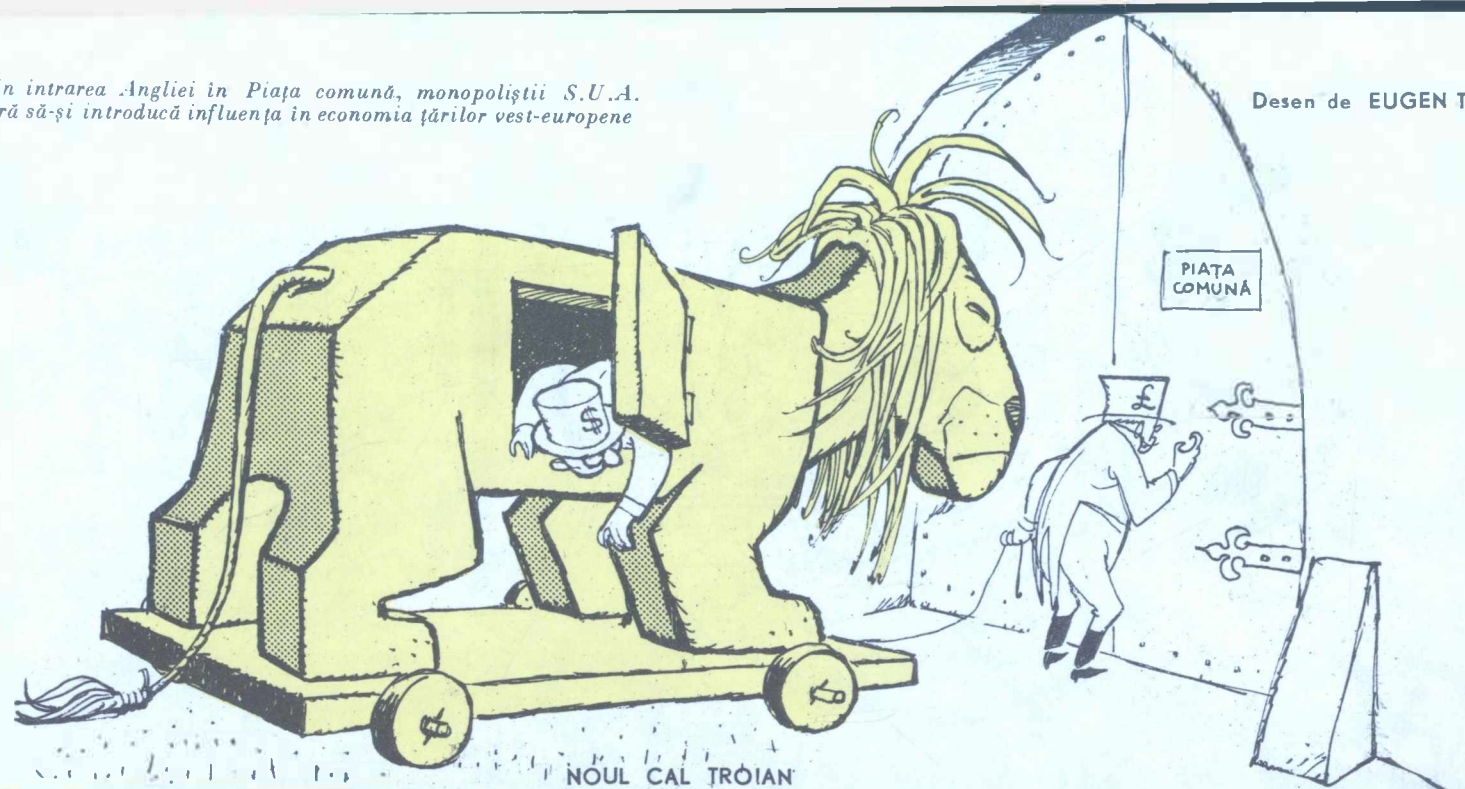
— Clientul meu, cum cred c-ați înțeles,
Nu a comis decât un mic „business“
În care, prin contract, s-a angajat

Cum că pe creditor, cu toată graba,
O să-l achite cînd se face treaba...
Și parolist cum e... l-a achitat!

STELIAN FILIP

Prin intrarea Angliei în Piața comună, monopolisții S.U.A.
speră să-și introducă influența în economia țărilor vest-europene

Desen de EUGEN TARU

STRAUSS: — Sînt primul care salut acest... plan!

Desen de NIC. NICOLAESCU

Consumați briantina de pe
capul Alteței Sale!

Alteța Sa Don Jaime de Moray Aragon, membru al fostei familii regale spaniole, este primul din această familie care s-a hotărît să... muncească. Săteaua Alteței Sale s-a produs la televiziune. Acolo Don Jaime (și așa mai departe) prezintă telespectatorilor frumosul său păr negru, dat cu briantină X. Pentru telepărul său, Don Jaime va primi de la firma X un salariu frumuseț pînă în ziua cînd va avea chelie. Asta-i toată munca lui. Nu se poate spune că Don Jaime nu-i un intelectual. Muncеște cu capul.

Vacile și rușinea

Un oarecare mister Prud, american, s-a dat tare de tot cu morala. El a umplut paginile unor ziare cu articole despre imoralitatea... animalelor domestice. „Este imoral pentru noi și copiii

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

(afară de unele, care și ele sînt tot așa)

noștri — scrie el — să vedem cailor goi și vacile nude“. În concluzie, moralistul propune introducerea obligatorie a pantalonășilor pentru cai și a fustițelor pentru vaci. Nu trebuie neglijate, bineînțeles, nici oile, țapii, berbecii, măgarii și alți nudiști. Într-un cuvînt, se propun haine pentru toți. Numai pentru dansatoarele de „strip-tease“ și pentru cei care frecventează „insula nudiștilor“ nu se propune nimic. Te pomenești că în America tot vacile sînt mai rușinoase!...

Teleperceptorul

În S.U.A. se studiază introducerea unor contoare la aparatele

de televiziune. Fiecare să plătească un impozit potrivit cu cît a privit și a ascultat. Și se presupune că va ieși din asta un impozit frumuseț, deoarece telespectatorii americani privesc mult cantitativ și asta le va reveni scump. Păcat. Dacă era să plătească recepțiile calitativ le-ar fi revenit foarte ieftin!

Capitalistul de rînd

Ziarul american „Christian Science Monitor“ a publicat recent un articol din care se desprinde originala concluzie că în America trăiesc exact atîția capitaliști cîți locuitori apar în evidența recensămîntului. Cu alte cuvinte,

fiecare este un capitalist. Capitalist este — spune articolul textual — și șoferul taxiului, și hamalul, și frizerul. Probabil, după ce și-a scris articolul, autorul l-a dat capitalistei-dactilografă să-l bată la mașină, și a chemat capitalistul-curier să-l ducă la redacție. Aici — țineți-vă să nu rideți! — capitaliștii-muncitori au tipărit ziarul, iar apoi capitaliștii-vînzători de jurnale au ieșit desculți în stradă să-l vîndă capitalistilor-cititori. N-a mai rămas decât să se găsească niscaiva naivi care să ia de bune toate socotelile astea capitaliste...

Deși o hotărîre a Tribunalului suprem al S.U.A. obligă școlile să primească copiii albi și negri la un loc, în prezent copiii albi învață tot separat, iar cei negri separat. Asta, ce e drept, nu în toate orașele. În unele albi învață separat. Negrii nu învață de loc!

Dragă URZICO

DRAGĂ URZICO

Pădurarul comunal Nicu Tăbăcaru din comuna Tălpigi, raionul Tecuci, are în inimă tot atât de largă cât pădurea comunală; atât de largă, încât și vitele rudelor sale încap în ea — adică în pădure, nu în inimă. I-ar refuza el, dar nu-l lasă înimă; de altfel nici rudele nu-l lasă să-și facă inimă rea, căci după pășunare lasă în pădure numai stricăciuni.

Totodată el vinde și lemne din pădure, iar banii, în loc să-i treacă la venitul comunal, îi trece în buzunarul personal. Cu alte cuvinte, acest pădurar „lucrează” ca-n codru.

Acum, poate ai să spui că nu este pădure fără uscături. Aia zic și eu: că așteptăm ca și această pădure să fie... fără uscăturii!

Ștefan Pruteanu
comuna Tălpigi, reg. Galați

URZICO!

Adică ce credeai că nu avem și noi procesomanii noștri? Bă-i avem — nu i-am mai avea! — în persoana fizică a lui Oniga Leon din Mureșeni Birgăului, Hirtleț Varvara din Simnihaile de Cîmpie, precum și Bălan Corina și Marioara din comuna Blăjeni, raionul Bistrița. Și-apoi cu mențiunea că, deși toți is majori cu supliment, își pierd timpul cu lucruri minore, intentind cetățenilor diverse procese — că dacă ar fi oameni cu judecată nu s-ar ține de judecăți.

Iată-l pe Oniga Leon, care a dat în judecată un vecin pe motiv că acum... 13 ani, capra acestuia i-ar fi ros un pom. Ba musai că la judecată să fie adusă și „acuzata principală” — adică capra rozătoare. Noroc că între timp

capra preferase să devină pastră-mă decât să-și piardă timpul cu procesele — așa că acțiunea lui Oniga a fost respinsă ca neîntemeiată.

De altfel acesta intenționează cel puțin câte 10 procese pe an, pe care le pierde din lipsă de dovezi.

Rămîne un singur proces pe care cei de mai sus l-ar putea câștiga: să-și facă un... proces de conștiință.

Dumitru Delavale—Bistrița

URZICO DRAGĂ,

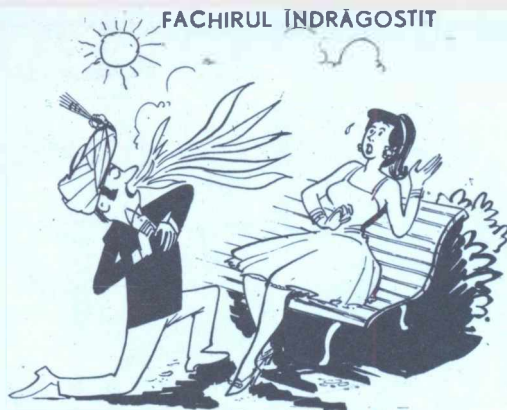
Să vezi și să nu crezi! La policlinica interdepartamentală nr. 2 din București, dacă vrei să obții un bon pentru o consultație după amiază, degeaba vei încerca să rezolvi această problemă prezentându-te la ghișeu. Nu capeți nici un bon. În schimb capeți un sfat: ți se recomandă să dai un telefon din oraș la ghișeu și să ceri un bon. Și atunci vei căpăta bon.

Procedeu este deci foarte simplu. Ori nu găsești telefon, ori găsești telefon, dar e ocupat, ori n-ai fisă, ori ai fisă dar e telefonul defect. Și chiar dacă telefonul e bun, sistemul tot defect rămîne.

Acest sistem, socotit de către cei de la Policlinică drept extrem de simplu, fiind foarte complicat, trebuie neapărat simplificat.

Și pentru că n-am găsit fisă, ți-am scris.

Șzombati Alex.
Calea Griviței nr. 186
București

— ... dragostea mea inflăcărată...
— Nu vrei să amîni declarația pentru la toamnă?!..

Desene de GH. CHIRIAC

MOTOCICLIȘTI

— Ați rămas în pană? Cu ce vă pot ajuta!

Desen de M. STĂNESCU

RUBRICA:

Nu aveți un nume în plus?

În apropiere de gara Sibiu există o stradă cu case îngrijite și garduri pastelate. Strada însă e lipsită de ceea ce nu lipsește niciunei alte străzi, și anume: n-are nume.

Cînd unul dintre acei care domiciliază pe această stradă se află, să zicem, în tramvai, și vrea să-i dea cuiva adresa, este nevoit să recurgă la explicații oșobitoare care de multe ori abia nu dau rezultate. Pe drept cuvînt, e greu să găsești o stradă căreia nu-i zice în nici un fel.

Dacă s-ar fi montat măcar cîteva tăblițe pe care să scrie: „Stradă fără nume”, era simplu. Dar așa ceva nu e voie, pentru că străzile, zice sfatul popular, trebuie să poarte nume. Vorba ceea, toate lucrurile de pe lume au nume, afară de „Steaua fără nume” care este denumirea unei cunoscute piese de teatru.

Așadar, e mai mult decît necesar să se rezolve problema, că doar n-are rost ca despre cineva care locuiește pe această stradă, atunci cînd se îndreaptă spre casă să se mai spună: Plecat fără adresă!...

Nimic nu se pierde...

De cum sosești în Zăvoi (raionul Caransebeș), privirea îți este atrasă de o clădire mare. E fabrica de cherestea. Această întreprindere își valorifică deșeurile, vînzîndu-le pe bază de bon și bani oricărui solicitant.

Într-o zi, Simion Fiat, noritor al fabricii de cherestea poftit și el un bon pentru d

tone deșeuri, dar a ridicat aproape trei. Mai exact 2.800 kg. (cele 800 kg deșeuri ridicate plus a „omis” să le plătească arătat foarte grăbit să-și trporte întreaga încărcătură noasă la domiciliu. În consecință a luat camionul întreprinder pentru a cărui folosire nu a pde asemenea nici un ban — însă nu din grabă, ci ma grabă datorită principiului că „orice lucru luat pe gnu costă nimic”.

Astăzi
Situatia

de
DAN
MANOLESCU

I N A M Ă N U N T E

La sanatoriul din Plopeni, regiunea Dobrogea, găluștele pentru supă se fac în felul următor:

Întîi se amestecă grișul cu ouăle respective; apoi se amestecă directorul respectiv, doctorul Dumitru Schițeanu, care gustă din supă. Găsind-o pe gustul său, „gustă“ două porții sănătoase. Și cum de fel e cam gurmând, felul doi îl comandă tot în dublu exemplar — pe care îl apreciază ca fiind foarte gustos. Iar cum gusturile nu se discută, nici directorul nu discută plata meselor, fiind de principiu că... „unde mîncă 50 de bolnavi, poate mînce și un om sănătos“.

Dar doctorul Schițeanu mai are un principiu: nu-i place să fie în contradicție cu sine însuși. Așa că, dacă nu-i place să plătească mesele, nu-i face plăcere nici să fie la curent cu plata curentului electric — pe care-l consumă pe bază de numeroase becuri, că-i de pomană!

Cu sufletul carbonizat de atîta risipă kilowatorică, contabilul i-a spus o dată:

— Tovarășe director, să știți că, deși locuiți în incinta sanatoriului, lumina vă privește!

Doctorul Schițeanu l-a privit de sus, spunîndu-i cu o voce de parcă făcuse scurtcircuit:

— Și ce te privește pe dumneata? Ca director fac ce vreau! Nu uita că-s om energetic și sînt sigur de ce-ți spun!

— Dar nici dumneavoastră să nu uitați că-n materie de energie electrică, se mai arde „siguranța“!

Aproape electrocutat de această „atingere“, de supărare directorul a uitat că mîncase porția dublă... și a comandat-o și pe a treia.

Noroc că tot în aceeași zi, soția i-a adus o veste bună:

— Mitică dragă, aș vrea să lipsesc cîteva zile.

— Și ce te reține?

— Mă gîndesc să nu mi se rețină din salariu.

Înseninat la față ca un îngerăș de Rafael, doctorul Schițeanu a schițat un zîmbet:

— Dragă, nu uita amănuntul că tu, ca salariată a sanatoriului, depinzi de mine din două puncte de vedere: ca soț și ca director. Soțul îți dorește drum bun, iar directorul încasarea sănătoasă a salariului.

— Ah, ce superb amănunt! Și totuși... Știi... dacă se va găsi cineva care să spună că încasez bani nemuncați?

— Ce tot vorbești? Cum nemuncați? Păi nu-mi muncesc eu destul creierii cum să aranjez lucrurile? Și-apoi... da' ce trebuie să mai intrăm în altele amănunte?

Aici are dreptate doctorul Schițeanu — căci nu el, ci secțiunea sănătate și prevederi sociale a regiunii va trebui să... între în amănunte. Și, după ce va „consulta“ în amănunțime pe acest „pacient“ debitor, desigur că secția sănătate va pune un „diagnostic“ precis, care va avea ca efect crearea unui climat sănătos...

VALERIU FILIMON

FĂRĂ CUVINTE

dar direcțiunea fabricii nu e gratuită. Imediat ce a lăsat că Fiat a păgubit întreprinderea, a dispus să i se rețină valoarea pagubelor pe care a cauzat. Măsura luată l-a rănit din creștet și pînă în... drept care a plecat din... eprindere.

totuși, imputația o să-l ajungă... urmă, că n-o fi el Fiat... de... se!

Veni, vidi... acoperișul!

În cîva timp în urmă, fabrica încălzămintele din Mediaș a... T.R.C.L.-ului din localitate... să trinită o echipă care să... gă acoperișul. Echipa a venit, a... uit pe acoperiș, l-a meșterit, și... care a coborît și a plecat. Și... ru că la acea oră era senin, de la fabrica de încălzămintele... putut controla calitatea... rii, treaba asta rămînd... facă la prima ploaie. Ca un... t, la un moment dat s-a... it o aversă locală cu picături

cît boabele de mazăre extra. Luînd contact cu acoperișul de pe care membrii echipei de reparații abia coboriseră, picăturile au trecut prin el la fel ca în perioada cînd, fiind stricat, nimeni nu se arăta surprins. Se arăta ud!...

Atîția stropi de ploaie au intrat în secția a II-a a fabricii, încît pardoseala devenise subacvatică, iar utilajele, ca să nu prindă igrasie la electromotor, au trebuit să fie mutate în celălalt capăt al atelierului, mai la deal...

Ar trebui ca T.R.C.L.-ul Mediaș să se grăbească să trimită pe acoperișul fabricii de încălzămintele o altă echipă care să astupe găurile lăsate neastupate de echipa precedentă, că nu se face ca oridecîte ori ploaia să fie mutate utilajele. De cînd cu cele întimplate circulă părerea că mașinile din secția a II-a, deși sînt mijloace fixe, n-au... stabilitate!

Iată într-adevăr o minune care vine de sus. De pe acoperiș!

Scara și ale ei...

Pe strada Victoriei din Brăila au fost ridicate o serie de blocuri. La nr. 52 se află blocul A. În ziua cînd a intrat în folosință, a ieșit din funcție instalația electrică de pe scară, și asta nu din pricina locatarilor care abia veniseră, ci a constructorului care abia plecase, și care uitase să instaleze firele necesare.

De aceea, după ce se înserează, toate treptele imobilului sînt confundate într-o beznă impecabilă. Din acest motiv, cetățenii care locuiesc în blocul A, cînd se în-

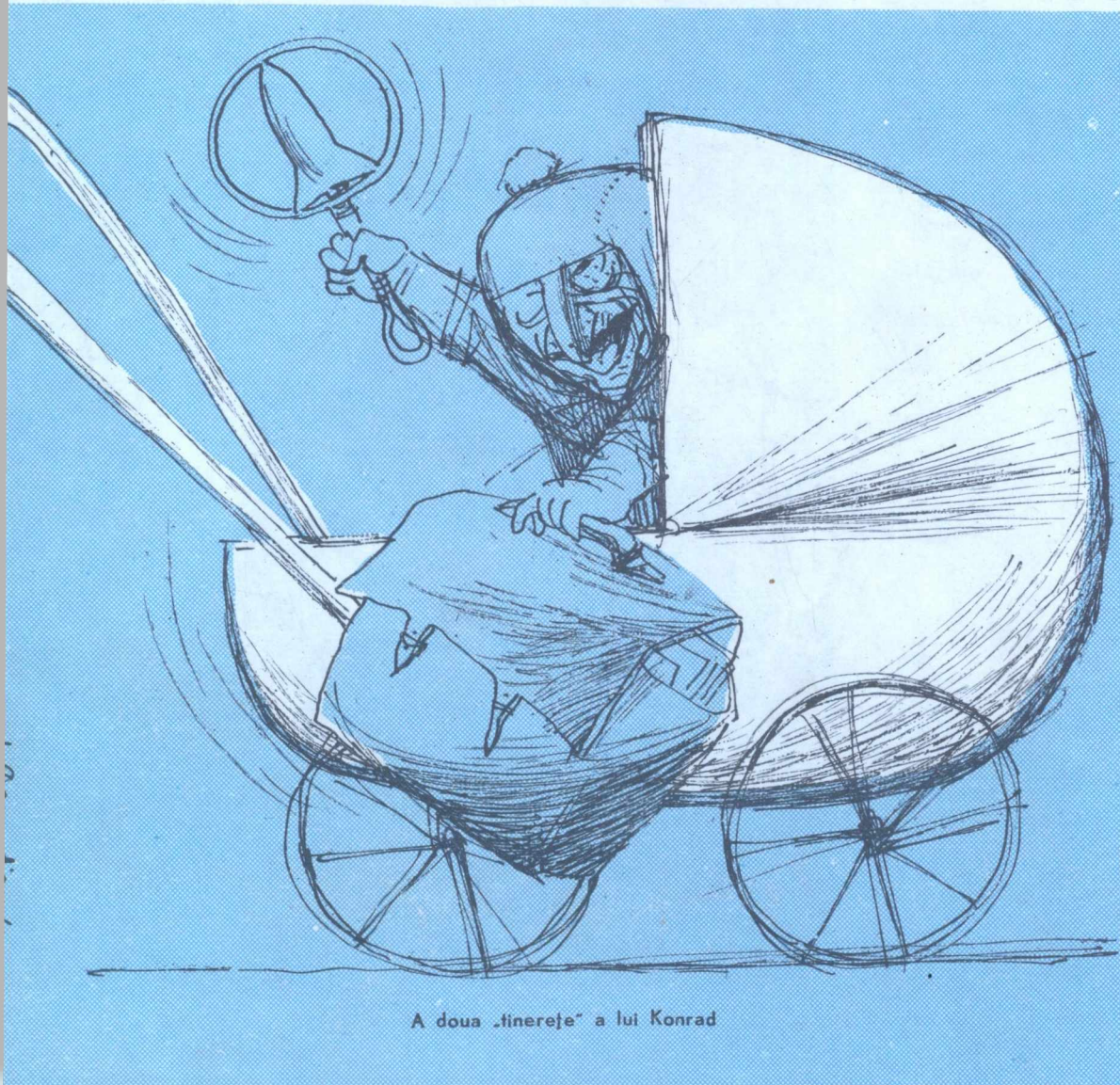
tilnesc pe scară, în loc să se salute, se... tamponează. Și tot din cauza întinericului niciodată nu se aude pe scară un „bună seară“ sau un „ce mai faceți?“ Se aude un „aoleu piciorul“, un „fiți mai atent“, iar uneori chiar un „ați greșit, balustrada pe care vă

sprîjiniți e... capul meu“.

Se impune ca întinericul de pe scara blocului A să fie cît mai repede luminat — fiindcă e păcat ca locatarii respectivi, care-s oameni pașnici, să se tot... lovească!

Adenauer a declarat că... epoca sa nu s-a sfârșit...

A doua „tinerețe” a lui Konrad

Desen de CIK DAMADIAN

Constatînd că printre membrii Bundestagului sînt 21 de mari bogătași, presa vest-germană susține că, totuși, ei reprezintă interesele milioaneilor de alegători. Ceea ce e adevărat numai în proporție de 50%. Anume, că reprezintă interesele milioaneilor...

* * *

Într-un an de zile, societatea „Union miniere” a realizat în Katanga un venit net de 152.600.000 franci. Cifra nu a fost dată publicității în Katanga, considerîndu-se că pe localnici nu-i interesează venitul societății. Îi interesează mai mult... plecatul!

* * *

După cum relatează ziarul „l'Humanité”, la Raiford (Florida) a fost amînată executarea a doi condamnați, deoarece scaunul electric era... defect. Onor justiția a arătat că și în justiție tehnica are nevoie de reparații capitale. Normal. De altfel nu numai tehnica are nevoie. Și justiția...

DE PE GLOB

În S.U.A. tot mai mulți fermieri își părăsesc pămînturile din cauza impozitelor prea mari.

Fără să tai în patru firul
Pricep ușor că susnumiții,
De cînd e tot mai mare birul
Preferă birul... cu fugiții.

În S.U.A. o înmormîntare costă 1250 dolari,

Cu prețurile tilhărești
Ce urcă repede spre nori,
Acolo nu poți să trăiești.
Dar... nici să mori.

VICTOR TEODOR

TINERETUL DIN S.U.A

Desen de Al. STOLARCZEK

— Ce faci Bill, te-ai apucat de fumat??